

ὄσον εἶχεν ἐμβῆν. Ἡ συντροφία ἔμεινεν ἑκθαμβος. Τέλος, μετὰ πολλάς παρατηρήσεις περὶ τοῦ ἀλλοκότου ὀράματος, ἀπεφάσισαν νὰ στείλωσι δύο ἐξ ἑαυτῶν εἰς τοῦ προέδρου, ὅστις τόσον παράξενα εἶχε φανῆν μεταξὺ των. Οἱ ἀποσταλθέντες ἐπιστρέψαν μὲ τὴν φοβερὰν εἰδήσιν, ὅτι ὁ φίλος εἶχεν ἀποθάνειν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν. Οἱ τῆς συνόδου ἐπιστήμονες καὶ λόγιοι, πάντῃ ἐκπεπληγμένοι εἰς τὸ θαυμάσιον καὶ ἀκατανόητον θάμα, ἀπεφάσισαν τίποτε περὶ αὐτοῦ νὰ μὴ φανερώσωσι. Πολὺ φιλοσοφικώτεροι παρὰ νὰ πιστεύσωσιν ὅτι πραγματικῶς ἴδαν τὸ φάντασμα τοῦ τεθνηκότος συναδελφοῦ των, ἦσαν καὶ πολὺ φρονιμώτεροι παρὰ νὰ ἰσχυροποιήσωσι τὰς δεισιδαιμονίας τῶν χυδαίων διὰ τῆς ἀνεξηγήτου καὶ ἀκατανόητου ταύτης ὀπτασίας.

Μετὰ πολλοὺς χρόνους, ἠσθένησε γηραλέα, ἥτις ἔργον εἶχε τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἀσθενῶν· ἐπεσκέπτετο δ' αὐτὴν ἰατρὸς, ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολογικὴν ἑταιρείαν. Εἰς τοῦτον ἐξωμολογήθη μὲ λύπην ἐγκάρδιον, ὅτι πρὸ πολλοῦ εἶχεν ὑπηρετήσῃ τὸν κύριον —, ὀνομάσασα τὸν προέδρον, καὶ ὅτι ἠσθάνετο ἔλεγχον συνειδήσεως διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον ἀπέθανεν· εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀσθένεια συνωδεύετο μὲ παραφροσύνην, παρήγγειλεν εἰς αὐτὴν ὁ ἰατρὸς νὰ προσέχη καλὰ μὴν ἤθελε τῆς φύγειν. Κατὰ δυστυχίαν ὁμοίως αὐτὴ ἀπεκοιμήθη, καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου τῆς ἐξυπνήσας ὁ ἄρρωστος ἐκβῆκε τοῦ κοιτῶνος. Ἐγερθεῖσα, καὶ εὐρούσα κενὸν τὸν κράββατον, καὶ τὸν ἀσθενῆ λείποντα, ἔδραμεν ἔξω τοῦ οἴκου πρὸς ζήτησιν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀπῆντησεν ἐπιστρέφοντα· ἔβαλε δ' αὐτὸν πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀλλὰ μόνον διὰ ν' ἀποθάνῃ. Μὲ σκοπὸν νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὸν ἀκούοντα περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων αὐτῆς, ἐπρόσθεσεν ὅτι, εὐθὺς ἀφοῦ ἐξέπνευσεν ὁ δυστυχῆς, εἰσῆλθε διμελής ἐπιτροπὴ ἐκ τῆς ἑταιρείας νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ προέδρου των, καὶ εἰς ἀπόκρισιν τοὺς ἐλέγχθη ὅτι ἀπέθανε. Τὰ πάντα ἐξήγησεν ἡ ὁμολογία αὐτῆ. Ὁ παράφων ἀσθενῆς εἶχεν ἐπάρειν τὴν πρὸς τὸ κατὰστημα τῆς ἑταιρείας ὁδὸν, ἀπὸ ἀνάμνησιν τοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν χρέους τοῦ ὑπάγων καὶ ἐπιστρέφων, μετεχειρίσθη ἐν ἀπὸ τὰ προειρημένα διαβατικὰ κλειδιά, τὸ ὅποιον πολὺ ἐσύντεμε τὸν δρόμον. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, οἱ περὶ τῆς ὑγείας αὐτοῦ σταλθέντες νὰ ἐρωτήσωσιν ὑπῆγαν ἀπὸ δρόμον μακρυνώτερον, καὶ οὕτω ἔλαβεν αὐτὸς καιρὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κλίνην του, ἀρκετὴν ὥραν πρὶν φθάσωσιν ἐκεῖνοι. Οἱ τῆς παραξένου ταύτης σκηπτικῆς φιλοσοφικῆς μάρτυρες ἦσαν τῶρα τόσον πρόθυμοι νὰ διαδώσωσι τὸ γενόμενον, ὅσον ἀρχίτερα νὰ τὸ κρύπτωσι—καθότι ἄριστα ἔδεικνε τίνι τρόπῳ δύναται οἱ τοῦ ἀνθρώπου ὀφθαλμοὶ ἀλλ' ἀντ' ἄλλων νὰ ἐκλάβωσι.

ΜΗ ζητῆς πλοῦτον ὑπερήφανον, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον, ὅσον ἐμπορεῖς δικαίως ν' ἀποκτήσῃς, σωφρόνως νὰ μεταχειρίζεσαι, ἱλαρῶς νὰ διανέμῃς, εὐχαρίστως δὲ ν' ἀφήσῃς.

ΖΩΟΚΟΜΙΑ.

ΜΕΤΑΞΥ τῶν ἄλλων ἐδωδιμῶν, ὅσα δὲν εὐρίσκουσι, καθὼς ἄλλοι, οἱ ξένοι ἐρχόμενοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, πρῶτον σχεδὸν τόπον κατέχουσι τὰ κρέατα. Ἡ πάχυνσις τῶν κερασφόρων ζῶων κατήντησε τέχνην, τὴν ὅποιαν ἐπιμελοῦνται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Εὐρώπην, μάλιστα δὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Ἑλβετίαν, καὶ Ὁλλανδίαν. Ἐκεῖ ὁμοίως ποτὲ ὁ ἀγρὸς δὲν ἀναπαύεται, καθὼς εἰς ἡμᾶς, διὰ νὰ γεννᾷ ἄγρια καὶ βλαβερὰ χόρτα· ἀλλὰ κατὰ τάξιν μετὰ τὸ σιτάριον καὶ τοὺς δημητριακοὺς καρποὺς, οἱ ὅποιοι ἐξαντλοῦσι πολὺ τὴν γῆν, σπείρονται διάφορα ὑσπρια καὶ τὸ ἀναγκαῖον εἰς τροφήν τῶν ζῶων χορτάριον, οἶον, τριφύλλιον, μελίλιτον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ὀνομάζεται δὲ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς γεωργίας ἀλλεπαλληλοσπορία. Ἡ αὔξησις τῆς χλοερᾶς καὶ ξηρᾶς τροφῆς πολλαπλασιάζει τὰ ζῶα, καὶ τούτων πάλιν ἡ κόπρος παχύνει τὴν ἀδυνατισμένην γῆν.

Τὸ ἔδαφος τῶν ζωοστασιῶν (ἢ ἀχουρίων) πρέπει νὰ γίνεται λιθόστρωτον καὶ κατωφερὲς διὰ νὰ τρέχωσιν ἔξω εὐκόλως δι' αὐλακὸς τὰ οὖρα εἰς λάκκον, ὅπου ἡ κόπρος στοιβάζεται. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο (τὸ οὖρον) ἔχει πολλὴν παχυντικὴν ιδιότητα· ὅθεν ὠφελοῦνται καὶ ἀπ' αὐτὴν οἱ ἐπιτήθειοι γεωργοί. Ἀντικρὺ τῶν παραθυρίων ἀνοίγονται εἰς τοὺς τοίχους μακρὰι τρύπαι χρησιμεύουσαι εἰς τὸν καθαρισμὸν τοῦ ἀέρος· ἐπειδὴ ἡ ἀναπνοὴ καὶ διαπνοὴ, μολύνουσαι εὐκόλως τὸν ὑπάρχοντα ἤδη εἰς τὴν φάτην, βιάπτουσι κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπιστήτως τὴν ὑγείαν τῶν ζῶων.

Τὰ νέα καὶ γηραιὰ ζῶα δυσκόλως καὶ βραδέως παχύνονται· ἐπειδὴ ἡ τροφή ἐκείνων μὲν μεγαλύνει καὶ αὐξάνει τὰς μικρὰς, τούτων δὲ θεραπεύει τὰς ἐξηντημένας δυνάμεις. Εἰς τὸ Παλατινάτον παχύνουσι τὰ βῶδια μετὰ τὸν ἕκτον τῆς ἡλικίας χρόνον.

Τὰ ζῶα παχύνονται ὅχι ὅταν τρώγωσι διὰ μιᾶς καὶ κατακόρως· ἀλλ' ὅταν τρέφονται κατ' ὀλίγον μὲ διάφορους τροφὰς, αἱ ὁποῖαι ἐρεθίζουσι τὴν ὄρεξιν.

Ἐν καιρῷ θέρους ἡ τροφή συνίσταται εἰς τὰ περισσεύματα καὶ ἐξώφλοια τῶν ὀσπρίων, εἰς χόρτον τρυφερὸν καὶ ξηρὸν ἐνωμένον. Ὅταν δὲ ἤδη ἀρχίσωσι νὰ παχύνονται, λαμβάνουν στερεωτέραν ἄλλην τροφήν, δηλαδὴ ξηρὰ ὀσπρια βρασμένα, ἢ ἀπλῶς βρεγμένα, καὶ ἄλευρον κριθίνον. Τὰ φύλλα τοῦ σεύτλου, ἢ κοκκινόγουλλίου, τὸ ὅποιον σπείρουσιν εἰς ἀγροὺς ὀλοκλήρους, καὶ τὰ γεώμηλα εὐχαριστοῦσι πολὺ τὴν ὄρεξιν τῶν ζῶων τὸ φθινόπωρον, ὁμοίως δὲ καὶ αἱ βολβώδεις ρίζαι, οἶον, γογγύλια, καρωτὰ, ραφανίδες, κτλ. Οἱ καλοὶ ζωοκόμοι διδοῦσι πεντάκις τῆς ἡμέρας τροφήν εἰς τὰ ζῶα· ἀλλὰ φροντίζουσι πάντοτε νὰ τὴν συναλλάσσωσι. Τὸ ἄλας (1½ οὐγγία), ἐξαπλωμένον εἰς ψωμίον, κινεῖ θαυμασίως τὴν ὄρεξιν, καὶ ἐμποδίζει τῶν ὑγρῶν τὴν σῆσιν.

Ὅταν τὸ ζῶον ἀργοκινήται, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἤδη φαίνεται γεμάτον καὶ στρογγύλον, ὠφελεῖ πολὺ τὸ κριθίνον ἄλευρον.